

ΧΑΡΗ Σ' ΕΜΕΝΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΣ ΖΩΝΤΑΝΗ. ΑΝ Σ' ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ.
ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΠΑΙΔΙ

ROMY HAUSMANN

Perfect
day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Romy Hausmann, *Perfect Day*, dtv Verlagsgesellschaft, 2022

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ελένη Κυριακίδου

Επιμέλεια κειμένου – Τυπογραφικές διορθώσεις Ηρακλής Καρελίδης

© 2022, dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany

© 2022, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3240-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83240

Κ.Ε.Π. 5538, κ.π. 18110

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Η Ανν πεθαίνει μια Πέμπτη, η ζωή της τελειώνει με τον πιο αξιοθρήνητο τρόπο. Είναι πεσμένη ανάσκελα με τα πόδια τεντωμένα και πιέζει τρέμοντας τα χέρια της στην πληγή που χάσκει στο στέρνο της. Οι άντρες πήραν μαζί τους την καρδιά της: την έβγαλαν από το σώμα της και την πήραν μαζί τους έτσι απλά. Θέλει να ουρλιάξει, μα είναι αδύνατον, απ' το λαρύγγι της βγαίνουν άλλοι ήχοι, πνίγεται, κλαψουρίζει. Συγχρόνως βλέπει λάμπεις μπροστά στα μάτια της, και όλο αυτό είναι κουραστικό, αβάσταχτα κουραστικό, κι εύχεται να τελειωναν όλα, δεν αντέχει άλλο. Αφήνεται λοιπόν, αφήνεται να πέσει, κλείνει τα μάτια, είναι έτοιμη. Πίσω από τα κλειστά της βλέφαρα είναι όλα καλύτερα. Εκεί ο ήλιος λάμπει και ο ουρανός είναι γαλανός, κι εκείνη κάθεται στους ώμους του πατέρα της και κουνάει τα χέρια στον αέρα σαν να πετάει. Είναι επτά χρονών και ο μπαμπάς τη φωνάζει «σκαθαράκι» του. Την κρατάει σφιχτά από τα πόδια, κι εκείνη είναι ασφαλής, δεν χρειάζεται να ανησυχεί για τίποτα, ποτέ πια.

Ώστε έτσι είναι, σκέφτεται. Έτσι είναι ο θάνατος.

Και μπορεί να συμβεί τόσο ξαφνικά.

Λίγη ώρα νωρίτερα, αυτή η Πέμπτη ήταν απλώς μια Πέμπτη. Περιμέναν το βραδινό τους, είχαν παραγγείλει πίτσα από το Casa Mamma. Ο μπαμπάς είχε βάλει μουσική, έναν δίσκο του Λου Ριντ από τη δεκαετία του '70, όταν η Ανν ήταν ακόμη αγέννητη κι εκείνος ένας ανόητος, παρορμητικός νέος. Όποτε της έλεγε τέτοια πράγματα, η Ανν χαμογελούσε. Η εικόνα τής φαινόταν τελειώς αλλόκοτη: Ο μπαμπάς ανόητος; Αδύνατον!

Αλλά ο δίσκος τής άρεσε παρ' όλα αυτά. Δεν πρέπει να υπήρχε δίσκος που να ακουγόταν πιο συχνά στο σπίτι τους: ήταν η μουσική υπόκρουση των παιδικών της χρόνων.

Τα κούτσουρα τριζοβολούσαν στο τζάκι, κι αν έκρινε από τη μυρωδιά, ο μπαμπάς πρέπει να είχε χρησιμοποιήσει παλιά περιοδικά για προσάναμμα. Η Ανν σιχαινόταν αυτή τη μυρωδιά, της έδινε την αίσθηση πως όλο το σπίτι θα μπορούσε να τυλιχτεί στις φλόγες από στιγμή σε στιγμή.

«Μα πού είναι επιτέλους το φαί;» γκρίνιαξε η Ανν, όπως συνήθιζε, και ο μπαμπάς τής απάντησε σκωπτικά: «Αν θες να κάνεις κάτι χρήσιμο για να ξεχαστείς, μπορείς να φέρεις κανένα ξύλο για το τζάκι» και της έδωσε το καλάθι για τα κούτσουρα. Η Ανν μόρφασε. Όταν πεινούσε, δεν είχε όρεξη για καλαμπούρια.

Έξω, στον κήπο, το χιόνι του Νοεμβρίου είχε φτιάξει παγωμένα γλυπτά, που φάνταζαν ακόμα πιο αλλόκοτα μες στο σκοτάδι, μισοφωτισμένα από τις λάμπες της βεράντας. Οι θάμνοι, που στέναζαν κάτω από το βάρος του χιονιού, έμοιαζαν να σκύβουν σαν καμπούρικα γερόντια προς το βουνό στο οποίο είχε μεταμορφωθεί το παλιό της τραμπολίνο. Η Ανν προχώρησε με βαριά βήματα ως το υπόστεγο των ξύλων, έριξε μερικά κούτσουρα στο καλάθι και επέστρεψε στο σπίτι.

Και τότε άρχισε – ο θάνατος.

Πρώτα ήρθε το φως, που εισέβαλε από τα μπροστινά παράθυρα του σπιτιού. Μπλε κύκλοι, που ξάφνου χόρευαν μέσα στο δωμάτιο. Η Ανν κοντοστάθηκε σαστισμένη με το καλάθι στα χέρια, και ο πατέρας της αναρωτήθηκε χαριτολογώντας μήπως η πίτσα τους είχε φτάσει με παράδοση εξπρές επειδή το μαγαζί ήξερε πόσο εκνευριστικό γινόταν το σκαθαράκι του όταν πεινούσε.

Μετά όμως...

Το κουδούνι χτύπησε, και όταν η εξώπορτα άνοιξε, οι άντρες όρμησαν μέσα. Χύμηξαν στον μπαμπά και τον έριξαν στο πάτωμα. Πρέπει να φώναζαν, γιατί η Ανν έβλεπε ανοιγμένα στόματα. Όμως δεν άκουγε τίποτα: όλοι τους φώναζαν βουβά, γιατί όλα τα σκέπαζε ο υψίσυχνος ήχος που είχε πλημμυρίσει το κρανίο της. Οι άντρες τραβούσαν τον πατέρα της, τον τραβούσαν από τα πόδια, τον τραβούσαν προς την πόρτα. Η Ανν έσφιξε στην αγκαλιά της το καλάθι με τα ξύλα. Είδε τον μπαμπά της να κάνει μια απότομη κίνηση και να γυρίζει προς το μέρος της. Το βλέμμα του ήταν άδειο. Μετά τον κουβάλησαν έξω, έξω στη νύχτα. Δύο από τους άντρες έμειναν στο σπίτι και προσπάθησαν να της εξηγήσουν τι ακριβώς είχε συμβεί. Τα λόγια τους έκοψαν το στέρνο της σαν μαχαίρια που μπήγονταν όλο και πιο βαθιά μέσα της, ώσπου τελικά έφτασαν στην καρδιά της. Της ήρθε λιποθυμία. Το καλάθι έπεσε στο πάτωμα. Πρώτα ακούστηκε ο υπόκωφος γδούπος των ξύλων, ύστερα του κρανίου της. Το σώμα της άρχισε να σφίγγεται, να συσπάται, η Ανν έβγαζε πνιχτούς ήχους και αισθανόταν να χάνεται, ώσπου έφτασε εδώ: στον κόσμο πίσω από τα κλειστά της βλέφαρα, όπου η καρδιά της είναι ακόμη αλώβητη, όπου είναι καλοκαίρι και μπορεί να πετάξει με τη βοήθεια του μπαμπά. Είναι επτά χρονών και είναι το «σκαθαράκι» του, και ο Λου Ριντ τραγουδάει για μια τέλεια μέρα...

«Χρειαζόμαστε γιατρό!» Από κάπου ακούγεται μια ενοχλητική, άγνωστη φωνή, που δυναμώνει ολοένα. Να αναπνεύσει, έτσι την προστάζει η φωνή – με το ένα εισπνοή, με το δύο εκπνοή, και προπάντων ήρεμα, πάρα πολύ ήρεμα.

«Ορίστε το σπρέι για το άσθμα!»

Η Ανν αισθάνεται το κεφάλι της να κουνιέται. Πελώρια δάχτυλα της ανοίγουν το στόμα και χώνουν μέσα του κάτι σκληρό.

Η τραχεία της παγώνει, ο θώρακάς της χαλαρώνει. Ανοίγει αργά τα μάτια. Κάποιος είναι σκυμμένος αποπάνω της.

«Χαίρομαι που είστε πάλι κοντά μας» λέει ο ευτυχής γλίθιος, που δεν έχει ιδέα τι πάει να πει κόλαση.

ΝΕΑ ΕΞΕΛΙΞΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΦΟΝΩΝ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΡΔΕΛΕΣ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ: 55ΧΡΟΝΟΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΕΡΕΥΝΕΣ ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ

Βερολίνο (Αστυνομικές ειδήσεις) Οι αστυνομικοί της Δίωξης Κοινού Εγκλήματος συνέλαβαν το βράδυ της Πέμπτης έναν 55χρονο, ο οποίος φέρεται να σχετίζεται με την πολύχροτη υπόθεση των φόνων εννέα κοριτσιών που διαπράχθηκαν από το 2004 μέχρι σήμερα. Ο ύποπτος κατηγορείται ότι πρώτα μετέφερε τα θύματά του, ηλικίας έξι έως δέκα ετών, σε διάφορα απομονωμένα μέρη στα περίχωρα του Βερολίνου και στη συνέχεια τα σκότωνε.

Προκειμένου να βεβαιωθεί ότι θα εντοπίζονταν τα πτώματά τους, ο δολοφόνος άφηνε στο σημείο κόκκινες κορδέλες. Έτσι ανακαλύφθηκε πρόσφατα το πτώμα της μαθήτριας Σόφι Κ. († 7) σε μια καλύβα στο Κένιχσβαλντ. Το κορίτσι είχε εξαφανιστεί μία εβδομάδα νωρίτερα από μια παιδική χαρά στο Σμάργκεντορφ του Βερολίνου. Όπως ανακοίνωσε η αστυνομία, οδηγήθηκαν στα ίχνη του 55χρονου χάρη στην κατάθεση ενός μάρτυρα.

Ανν

*Βερολίνο, 24.12.2017
(έξι βδομάδες αργότερα)*

Η πόλη είναι τελείως έρημη, δεν κυκλοφορούν ούτε αυτοκίνητα ούτε άνθρωποι, ούτε καν αδέσποτα σκυλιά. Οι βιτρίνες είναι σκοτεινές, τα ρολά των μαγαζιών κατεβασμένα. Το Βερολίνο είναι νεκρό, όλοι έχουν πεθάνει. Εκτός από μένα. Η τελευταία επιζήσασα, ο μόνος άνθρωπος που έχει μείνει μετά το τέλος του κόσμου. Μόνο εγώ και το Βερολίνο και τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια που αναβοσβήνουν απατηλά, θαρρείς και η πόλη έχει ακόμη σφυγμό, μια τελευταία σπίθα ζωής μέσα της.

Βιάζομαι· τα βήματά μου είναι γοργά και άγαρμπα. Το λιωμένο χιόνι με πιτσιλάει ως τα γόνατα. Δεν με νοιάζει, έτσι κι αλλιώς το παντελόνι μου θέλει πλύσιμο. Παλιά ήμουν φιλάρεσκη, μα τώρα αυτές οι εποχές έχουν περάσει. Όταν η Ζωή άλλαξε την κλειδαριά του διαμερίσματός μας, μου άφησε απλώς ένα μικρό σακ βουαγιαζ με λίγα ρούχα έξω από την πόρτα. Καμιά φορά τη φαντάζομαι να φοράει το σκουροκόκκινο τζιν μου στο πανεπιστήμιο ή το χρυσό μπλουζάκι μου με τις παγιέτες σε κάποιο ραντεβού. Δεν με πειράζει· όπως είπε τις προάλλες ο πατέρας της Σάσκιας Ε. σε μια συνέντευξη: *Τα όρια του πόνου είναι μεταβλητά*. Πράγματα που παλιά ήταν σαν μαχαιριά στην καρδιά, κάποια στιγμή τα αισθάνεσαι σαν απλή γρατζουνιά. Η

Σάσκια Ε. ήταν το θύμα υπ' αριθμόν 7· δολοφονήθηκε πριν από τρία χρόνια, τα Χριστούγεννα του 2014.

Ανοίγω τον ρυθμό μου καθώς τρέχω να ξεφύγω από σκιές και βήματα που υπάρχουν μόνο στη φαντασία μου. Κάθε τόσο νομίζω ότι με πιτσιλάει αίμα αντί για χιόνι. Κι αυτό το έθεσε πολύ σωστά ο πατέρας της Σάσκιας στη συνέντευξή του: *Είναι αναπόφευκτο να τρελαθείς λιγάκι*. Εκείνος μιλάει σε όλα τα ΜΜΕ για να αποσπάται η προσοχή του· η δική μου προσοχή αποσπάται με τη δουλειά. Κι ας μην έχω την παραμικρή ιδέα ποιος μπορεί να πατήσει τέτοια μέρα το πόδι του σ' ένα βρομερό φαστφουντάδικο σαν το Big Murphy's – πάντως, θα πρέπει να είναι κάποιος πολύ πολύ μοναχικός άνθρωπος. Η αλήθεια είναι πως η πόλη δεν είναι νεκρή. Είναι ακόμη ζωντανή, και με το παραπάνω. Απλώς έχει αποτραβηχτεί στη θαλπωρή των στοργικά στολισμένων σαλονιών της. Κάθεται σε τραπέζια στρωμένα γιορτινά, με τα καλά σερβίτσια και τις περίτεχνα διπλωμένες πετσέτες. Ανταλλάσσει δώρα και ανταμείβεται με φωτεινά βλέμματα χαράς. Είναι ευτυχισμένη αυτή η πόλη – κι εκείνοι που έχουν ξεμείνει μόνοι σήμερα είναι όσοι βρίσκονται κυριολεκτικά στον πάτο. Είναι Κυριακή. Και παραμονή Χριστουγέννων.

«*Ηρθες επιτέλους!*» Ο Άντονι χειρονομεί έξαλλα πίσω από το ταμείο. Είναι Κουβανός, μόλις έχει κλείσει τα είκοσι ένα και ζει στο Βερολίνο εδώ και δύο χρόνια, ολομόναχος, χωρίς τους γονείς και τα τέσσερα αδέρφια του, που ζουν ακόμη στη Μόα, μια βιομηχανική πόλη στις βόρειες ακτές της Κούβας. Χρειάζεται τον μισθό του από το Big Murphy's για να χρηματοδοτεί τις σπουδές του και το νοίκι του στο διαμέρισμα που μοιράζεται με μερικούς άλλους, αλλά κυρίως για το έμβασμα που στέλνει κάθε μήνα στους δικούς του.

Κλείνω τη γυάλινη πόρτα πίσω μου και κοιτάζω τριγύρω. Μόνο ένα τραπέζι είναι κατειλημμένο, από έναν γέρο με πρόσωπο που μοιάζει να αποτελείται μόνο από μάτια και γενειάδα. Φοράει ένα βρόμικο καφετί παλτό κι ένα ζευγάρι τρύπια, κομμένα γάντια, με τα οποία φέρνει στο στόμα του ένα ταλαίπωρο μπέργκερ. Η κέτσαπ στάζει απ' το ψωμάκι σαν παχύρρευστα κόκκινα δάκρυα.

«Ναι, καλά που ήρθα, με τέτοια κοσμοσυρροή» μουρμουρίζω καθώς περνάω από μπροστά του και χάνομαι στα αποδυτήρια.

Η στολή μου αποτελείται από ένα πράσινο κοντομάνικο, συνθετικό μπλουζάκι και ένα καφετί παντελόνι που ανοίγει στο πλάι· σχισμές εξαερισμού, τις οποίες μαθαίνεις να εκτιμάς ιδιαίτερα όταν βρίσκεσαι στη στενόχωρη κουζίνα του φαστφουντάδικου, μπροστά σε πέντε φριτζές με λάδι που αφρίζει στους 180 βαθμούς Κελσίου.

Δεν είναι η καλύτερη δουλειά του κόσμου, αλλά είναι μια δουλειά που, σκανδαλωδώς, δεν είχε το παραμικρό προαπαιτούμενο. Ούτε γραπτή αίτηση, ούτε χαρτιά, ούτε βιογραφικό. Μόνο ένα τηλεφώνημα, και την επομένη μια συνέντευξη, στην οποία συστήθηκα με το πατρικό της μητέρας μου. Η υπεύθυνη με συμπάθησε μεμιάς, της φάνηκα ανεπιτήδευτη. Ωράρια, υπερωρίες, ακόμα και ο μισθός με άφηναν πλήρως αδιάφορη. Το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν αν μπορούσαν να με πληρώνουν με μετρητά. Ναι, μπορούσαν, αρκεί να υπέγραφα πως με πλήρωναν. Αφού παρακολούθησα μια σύντομη εκπαίδευση με θέμα τους υγειονομικούς κανονισμούς και την πρόληψη μετάδοσης λοιμώξεων, κι άλλη μία με θέμα την αποφυγή ατυχημάτων, έπιασα κατευθείαν δουλειά.

Σήμερα είμαστε μόνο τρεις υπάλληλοι στο μαγαζί: Ο Άντονι, που έχει αναλάβει το ταμείο και τα αναψυκτικά, η Μισέλ, που

φτιάχνει μπέργκερ στην κουζίνα, κι εγώ, που τη βοηθάω, επειδή έτσι κι αλλιώς κανένας δεν περνάει από το ντράιβ-θρου, για το οποίο είμαι υπεύθυνη. Πράγμα απολύτως λογικό, δεδομένου ότι είναι παραμονή Χριστουγέννων.

«Ανν; Είσαι καλά; Δεν μιλάς καθόλου σήμερα». Η γλυκιά, καλόψυχη, απλοϊκή Μισέλ. Πόσο ανήσυχη ακούγεται. Είναι σαρανταπεντάρα, έχει ξανθά –ή μάλλον κιτρινάρικα– μαλλιά και είναι μονίμως βαριά μακιγιαρισμένη, πράγμα που στην αρχή της βάρδιας τής κόβει τουλάχιστον μια πενταετία, αλλά αργότερα, όταν το μείκ απ σβολιάζει στις ρυτίδες της, έχει ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα.

«Ναι, φυσικά, μια χαρά» λέω εγώ, ανακατεύοντας άνευ λόγου τις κομμένες ντομάτες στο δοχείο.

Η Μισέλ μου δίνει μια ενθαρρυντική τσιμπιά στα πλευρά. «Κι εμένα μου φαίνονται καταθλιπτικά τα Χριστούγεννα, αν αυτό είναι που σου φταίει. Επί τρεις ολόκληρες μέρες οι πάντες προσποιούνται πως ο κόσμος είναι σε τάξη, αγάπη-ειρήνη-φωτάκια. Ναι, καλά». Η Μισέλ μεγαλώνει μόνη της δύο έφηβους γιους και μια ενήλικη κόρη. Η κόρη της έχει πάψει προ πολλού να γιορτάζει μαζί τους τα Χριστούγεννα, ενώ φέτος η Μισέλ δεν θα έχει ούτε τους μικρούς κοντά της, γιατί είναι με τον πατέρα τους. «Και η δική σου;»

Εννοεί την κόρη μου. Επειδή δεν μου κατέβαινε τίποτα καλύτερο έτσι πρόχειρα, την ονόμασα Νταϊάνα, από τη ρωμαϊκή θεά του κυνηγιού – και όχι από τη μακαρίτισσα πριγκίπισσα της Αγγλίας, όπως νομίζει η Μισέλ. Αλλά στην πραγματικότητα δεν έχει καμιά σημασία πώς λέγεται η κόρη μου. Μου προσέκυψε όταν ήμουν μόλις δεκαοκτώ χρονών, ανέμελη και αφελής, μία από κείνες τις νεαρές, ανόητες κοπελίτσες που αδυνατούν να προσέξουν. Και τώρα είμαι είκοσι τεσσάρων και πρέπει να βγάζω χρήματα για εκείνη, όπως όλοι εδώ στο Big Murphy's

είναι αναγκασμένοι να βγάζουν χρήματα για κάποιον. Λέω μονάχα: «Κι αυτή στον πατέρα της είναι» και συνεχίζω να ανακατεύω τις ντομάτες, αποφεύγοντας το βλέμμα της Μισέλ.

«Τι δώρο θα της κάνεις;» είναι η επόμενη ερώτησή της, και το πρώτο που μου 'ρχεται είναι: «Ένα τραμπολίνο». Σαν το τραμπολίνο που μου είχαν κάνει κι εμένα κάποτε δώρο για τα Χριστούγεννα όταν ήμουν στην ηλικία της Νταϊάνας. Η κούτα του ήταν καφετιά και τόσο πελώρια, που θα χρειάζονταν αρκετά ρολά χαρτί περιτυλίγματος για τη συσκευασία δώρου. Έτσι, ο πατέρας μου την είχε δέσει απλώς με μια μεγάλη, κόκκινη κορδέλα. Μου είχε πει πως, μόλις έμπαινε η άνοιξη και ο ήλιος ρουφούσε την υγρασία του χιονιού από το χώμα, θα μου το έστηνε στον κήπο – με όλη τη συγκινητική ατζαμοσύνη που τον χαρακτήριζε ως ακαδημαϊκό. Θα το έστηνε κάπου όπου θα μπορούσε να με βλέπει από το παράθυρο να χοροπηδάω όσο εκείνος δούλευε στο γραφείο του. Μου άρεσε το δώρο μου, δεν μπορώ να πω. Μόνο που εκείνη τη στιγμή, μέσα στο καταχείμωνο, μου ήταν τελείως άχρηστο. Έτσι, τον παρακάλεσα να βγάλει τον μεταλλικό σκελετό από το χαρτόκουτο, κι ύστερα ξάπλωσα μέσα στην άδεια κούτα κι έκλεισα το καπάκι. Ο πατέρας μου το βρήκε τρομερά ενδιαφέρον, εκπληκτικό, μοναδικό. Μ' αυτό το βλέμμα του, που θέλει μονίμως να αναλύει τα πάντα, με ρώτησε τι ακριβώς μου περνούσε από το μυαλό όσο ήμουν ξαπλωμένη εκεί μέσα, τελείως ακίνητη και αμίλητη, με τα μάτια κλειστά. Νόμιζε πως ίσως είχε να κάνει με τη μητέρα μου. Ότι ήθελα να δω πώς ήταν να βρίσκεσαι μέσα σε φέρετρο. «Μα, μπαμπά» αποκρίθηκα. «Αυτό εδώ δεν είναι φέρετρο. Μια κούτα είναι, κι εγώ απλώς ξάπλωσα μέσα της».

Κορίτσια από έξι έως δέκα ετών εξαφανίζονται τα τελευταία χρόνια. Δέκα κορίτσια σε δεκατέσσερα χρόνια. Κόκκινες κορδέλες, δεμένες φιόγκο, δείχνουν στην αστυνομία τον δρόμο προς τα πτώματά τους. Επί δεκατέσσερα χρόνια, δεν έχει βρεθεί το παραμικρό στοιχείο για τον δράστη. Ένα βράδυ, ο διεθνούς φήμης καθηγητής φιλοσοφίας και ανθρωπολόγος Βάλτερ Λέσνιακ συλλαμβάνεται μπροστά στα μάτια της κόρης του, Ανν, ως ύποπτος για τις δολοφονίες. Αντικείμενο της επισημονικής του μελέτης: το Κακό στον άνθρωπο. Η κατηγορία: οι δολοφονίες δέκα μικρών κοριτσιών. Η Ανν είναι βέβαιη πως έχει γίνει κάποιιο λάθος. Και θα το αποδείξει. Έτσι ξεκινάει ένα ταξίδι στα πιο σκοτεινά βάθη της ανθρώπινης ψυχής...

Την ίδια στιγμή, η Νάταλι έχει νοικιάσει ένα σπιτάκι σε ένα μικρό χωριό στον Βαυαρικό Δρυμό. Έχει πάει εκεί μαζί με την κόρη της για να ξεφύγουν από τον βίαιο σύζυγό της και δεν έχει πολλές επαφές με τον ντόπιο πληθυσμό. Ως τη στιγμή που θα χαθεί ένα κορίτσι από το χωριό. Και αμέσως μετά, κόκκινες κορδέλες θα βρεθούν δεμένες φιόγκο στο δάσος...

Το νέο αναπάντεχο ψυχολογικό θρίλερ από τη διεθνούς φήμης συγγραφέα Romy Hausmann που θέτει το ερώτημα: Μπορεί το καλό και το κακό να συνυπάρχουν στον ίδιο άνθρωπο;

Η Hausmann έχει τον τρόπο
να σε μαγεύει με τις ιστορίες της.
Ένα σαγηνευτικό θρίλερ με ένα τέλος
που θα θυμάστε για καιρό!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN: 978-618-03-3240-7

9 786180 332407

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83240

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book